

II.

Balanceforholdet mellem kreditforeningernes pantebreve og kasseobligationer.

a. I § 19, stk. 1, tilføjes:

„Kontante lån, der ydes i medfør af en af boligministeren meddelt dispensation fra bestemmelserne i § 28, stk. 1, 1. og 2. punktum, skal udmåles således, at det kasseobligationsbeløb, hvormed lånet ville kunne indfries i udlånsterminen, ikke overstiger de i denne lov fastsatte lånegrænser.“

b. I § 28 indsættes som nyt stk. 3:

„Boligministeriet kan, når kursforholdene gør det ønskeligt, meddele tilladelse til, at balancen mellem pantebreve og kasseobligationer med hensyn til pålydende og forrentning fraviges på betingelse af, at det samlede beløb af kasseobligationer, der er sat i cirkulation på grundlag af sådanne lån, ingen sinde overstiger det beløb, der kan forrentes og amortiseres gennem de

halvårige ydelser af medlemspantebrevene. Disse affattes således, at hel eller delvis ekstraordinær indfrielse — også i tilfælde af tvangsauktion — alene kan ske med vedkommende series kasseobligationer til sådant pålydende og rente, at serien frigøres for den del af sine fremtidige forrentnings- og afdragsforpligtelser, som skulle have været dækket af ydelserne af den indfrie del af lånet, eller ved indbetaling af et dertil svarende kontantbeløb. Boligministeriet kan til enhver tid forlange udstedelsen af obligationer af den i dette stykke omhandlede art standset.

Stk. 3 bliver derefter stk. 4.

III.

Kreditforeningernes adgang til at yde forhåndslån.

I § 28, stk. 1, ændres „15 pct.“ til „25 pct.“ og „1 200 000 kr.“ til „2 000 000 kr.“

*Bemærkninger til lovforslaget.**ad I. a.*

Ved lov nr. 349 af 19. december 1958 er der gennemført en afvikling af statsgarantien for husmandskreditforeningernes kasseobligationer. Hermed bortfalder det sidste af disse foreningers særlige privilegier. Under forhandlingerne om denne afvikling har foreningerne fremsat ønske om visse ændringer i deres lånegrænser og udlånsområder, og regeringen har erklæret sig rede til at optage forhandling herom. Om disse ønsker har der derefter været forhandlet med husmandskreditforeningerne og med kreditforeningernes stående fællesudvalg, jfr. nedenfor.

Ved lov af 30. maj 1952 blev husmandskreditforeningernes hidtidige vurderings- og ejendoms-skyldgrænser afløst af overgrænser for de enkelte låns størrelse. Overgrænserne, der blev beregnet på grundlag af de øvrige kreditforeningers daværende gennemsnitlige låneniveau på omkring 30 pct. af vurderingen, blev fastsat til 18 000 kr. for landbrugs-ejendomme og 15 000 kr. for parcelhuse.

Det var en forudsætning for denne ordning, at overgrænserne skulle kunne reguleres ved ændringer i kreditforeningernes almindelige låneniveau. Endvidere skulle grænserne reguleres i takt med pris-

ændringer for de pågældende ejendomme efter nærmere i loven fastsatte regler.

Efter en mindre regulering i 1954 blev lånegrænserne ved lov af 23. juni 1956 forhøjet til 30 000 kr. for landbrugsejendomme og 21 000 kr. for parcelhuse. Denne forhøjelse omfattede dels den fra 1952 til 1956 konstaterede stigning i det almindelige låneniveau, dels den for samme periode beregnede pristalsregulering og dels en regulering med det formål at bringe de i 1952 fastsatte lånegrænser i bedre overensstemmelse med husmandskreditforeningernes naturlige udlånsområde.

Der er nu grundlag for påny at forhøje lånegrænserne både som følge af en stigning i det almindelige låneniveau og under hensyn til prisudviklingen. For at tilvejebringe et klarere reguleringsgrundlag foreslås det, at man — i overensstemmelse med 1952-lovens forudsætninger — skelner mellem de nævnte to former for regulering af lånegrænserne i stedet for, som sket i 1956, at slå reguleringerne sammen.

De nu foreslåede lånegrænser på 39 000 kr. for landbrugsejendomme og 28 500 kr. for parcelhuse repræsenterer herefter de overgrænser som skal